

กิจกรรมรักการอ่านรักการเรียนรู้

ชีวิตจริง ไม่อิงยางลบ

สมัยเด็ก ๆ ครูสอนศิลปะท่านหนึ่งสอนฉันเสมอว่า เวลาเราใช้ดินสอวาดภาพ ห้ามใช้ยางลบ ตอนนั้นฉันไม่เข้าใจจุดประสงค์ของครูสักเท่าไร รู้เพียงแต่ว่าเวลาฉันวาดภาพแล้วเส้นมันบิดเบี้ยว ฉันก็อยากแก้ไขมันตรง สวย แต่ทุกครั้งที่ฉันหยิบยางลบขึ้นมาเพื่อจะลบภาพนั้น ครูของฉันก็จะเตือนถึงกติกานั้นเสมอ สุดท้ายฉันจึงเลือกใช้วิธีต่อเติมภาพ ๆ นั้นไปตามจินตนาการ เช่น ถ้าฉันตั้งใจวาดรูปหน้าคน แต่ฉันเผลอวาดดวงตาดกลมโตเกินไป ฉันก็จะใช้วิธีเปลี่ยนตาดกลม ๆ นั้นเป็นแว่นตาแทน แม้ตอนนั้นฉันจะไม่เข้าใจว่า ทำไมฉัน

จึงไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ยางลบ และแม้ฉันจะไม่เคยคิดว่ารูปหน้าคนใส่แว่นตามาก่อน แต่ฉันก็ได้รูปหน้าคนตามที่ต้องการ แถมยังภูมิใจว่า ฉันสามารถวาดภาพ ๆ นั้นด้วยความมั่นใจ และไม่ต้องใช้ยางลบลบภาพเลยสักครั้ง

เวลาผ่านไป ฉันโตขึ้น ฉันเรียนรู้ว่าสิ่งที่ครูสอนวันนั้น แท้จริงแล้วมันปลูกฝังนิสัยหนึ่งให้กับฉัน นั่นคือ การเข้าใจธรรมชาติของความผิดพลาด ความผิดพลาดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของคนเราทุกคน และในชีวิตหนึ่งนี่ก็หลายครั้งที่ฉันได้พบมันโดยไม่ตั้งใจ สิ่งหนึ่งที่ทำให้ฉันยอมรับความผิดพลาดเหล่านั้น และรวบรวมสติเพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ก็คือ การที่ฉันเข้าใจว่า “ธรรมชาติของความผิดพลาด” คือการที่มันเกิดขึ้นแล้ว จะคงอยู่อย่างถาวร ฉันไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ยางลบลบความผิดพลาด แต่ฉันจำเป็นต้องใช้สมองต่อเติมแก้ไขภาพวาดของฉันให้สมบูรณ์ด้วยตนเอง

ดังนั้น ถ้าความผิดพลาดมันเกิดขึ้นกับเราแล้ว การที่เราจะมานั่งร้องไห้ร้องไห้ อ่อนวอนขอหากกฎเพื่อใช้ยางลบกลับไปลบแก้ไขมันนั้นยอมเป็นไปไม่ได้ สิ่งเดียวที่จะทำได้ ก็คือ รู้จักพลิกแพลงแก้ไขสิ่งเหล่านั้นด้วยสติ และวาดภาพของตัวเองต่อไปด้วยความระแวดระวังมากขึ้น ทุกคนมีดินสอแท่งหนึ่งเพื่อจะวาดภาพชีวิตของเราให้สวยงาม แต่เราไม่มียางลบสักก้อนที่จะเอาไปลบสิ่งที่เราทำผิดพลาดมาแล้วได้ ดังนั้น เราต้องตั้งใจ และมีสติทุกครั้งที่เราลากเส้น และถึงแม้ภาพที่เราวาดจะออกมาไม่เหมือนภาพที่เราฝันไว้สักเท่าไร แต่มันก็มาจากมือของเรา เราควรภูมิใจกับมันได้เสมอ ไม่ต้องกลัวหรอก แม้จะรู้ว่าสักวันหนึ่งเราอาจลากเส้นบิดเบี้ยวไปบ้าง เพราะถึงอย่างไรฉันเชื่อว่า ถ้าสมอง และหัวใจของเราทำงานอย่างเต็มที่ ภาพชีวิตของเราถึงงดงามได้ โดยไม่ต้องใช้ยางลบ.

บทอาขยาน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

นกเอี้ยง นกเอี้ยง คนเข้าใจ ว่าเจ้าเอี้ยง ซึ่งควายเฒ่า
แต่นกเอี้ยง นั้นเอี้ยง ทำงานเบา แม่อาหาร ก็ไปเอา บนหลังควาย
เปรียบเหมือนคน ทำตน เป็นกาฝาก รู้มาก เอาเปรียบ คนทั้งหลาย
หนึ่งงานหนัก คอยสมัคร งานสบาย จึงน่าอาย เพราะเอาเอี้ยง นกเอี้ยงเอย.

ผู้แต่ง

สัควา หวานอื่น มีหมื่นแสน ไม่เหมือนแม่ นพมาน ที่หวานหอม
กลืนประเทียบ เปรียบดวง พวงพยอม อาจจะนุ่ม จิตน้อม ด้วยโลมลม
แม่หล่อลาม หยามหยาบ ไม่ปลาบปลื้ม ไม่ดูดีมี บอระเพ็ด ต้องเข็ดขม
ผู้ดีไพร่ ไม่ประกอบ ชอบอารมณ์ ใครฟังลม เมินหน้า ระอาเอย

ผู้แต่ง พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงบดินทรไพศาลโสภณ

ฝ่ายวิชาการ

วิทยาลัยนาฏศิลปสุโขทัย

บทอาชยาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

อย่าเกียจคร้าน การเรียน เร่งสุดส่าห์ มีวิชา เหมือนมีทรัพย์ อยู่นับแสน
จะตกถิ่นฐานใด คงไม่แคลน ถึงคับแค้น ก็พอยัง ประทังตน
อันความรู้ รู้กระจ่าง แต่อย่างเดียว แต่ให้เชี่ยวชาญ ชาญเกิด คงเกิดผล
อาจจะชัก เชิดชู ฟุสกนธ์ ถึงคนจน พงศ์ไพร่ คงได้ดี
เกิดเป็นชาย ชาวสยาม ตามวิสัย หนังสือไทย ก็ไม่รู้ ดูบัดสี
ต้องอับอาย ขายหน้า ทั้งตาปี ถึงผู้ดี ก็คงด้อย ถอยตระกูล
จะต่ำเตี้ย เสียชื่อ ว่าโหดช้า จะชักพา ยศลาภ ให้สาบสูญ
ทั้งขายหน้า ญาติวงศ์ พงศ์ประยูร จะเพิ่มพูน ติฉิน คำนินทา
หนึ่งหนังสือ หรือตำรับ ฉบับบท เป็นของล้วน ควรจด จำศึกษา
บิดาปู่ สู้เสาะ สะสมมา หวังให้บุตร นัดดา ได้รำเรียน
จะได้ทราบ บาปบุญ ทั้งคุณโทษ ปะบุตรโหด ต่ำช้า ก็พาเหียน
ไม่สมหวัง ดังบิดา ปู่ตาเพียร เนินจำเนียร แพลงพลัด กระจัดกระจาย

ผู้แต่ง

ฝ่ายวิชาการ

วิทยาลัยนาฏศิลปสุโขทัย

บทอาขยาน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

วิชา เหมือนสินค้า อันมีค่า อยู่เมืองไกล

ต้องยากลำบากไป จึงจะได้ สินค้ามา
จงตั้ง เอากายเจ้า เป็นสำเนา อันโสภา
ความเพียร เป็นโยธา แขนซ้ายขวา เป็นเสาใบ
นิ้วเป็น สายระยาง สองเท้าต่าง สมอใหญ่
ปากเป็น นายงานไป อัจฉาคัย เป็นเสปียง
สติ เป็นหางเสือ ถือท้ายเรือ ไว้ให้เที่ยง
ถือไว้ อย่าให้เอียง แล่นเลาะเลียง ข้ามคองคา
ปัญญา เป็นกล้องแก้ว สองดูแถว แนวหินผา
เจ้าจง เอาหูดตา เป็นล้าดำ ฟังดูลม
ชี้เท็จ คือปลาร้าย จะทำลาย ให้เรือจม
เอาใจ เป็นปืนคม ยิงระดม ให้จมไป
จึงจะได้ สินค้ามา คือวิชา อันพิสมัย
จงหมั่น มั่นหมายใจ อย่าได้คร้าน การวิชา.

ผู้แต่ง